

Jordi Porta: 'S'ha de poder convocar un referèndum reconegut per les Nacions Unides'

Demà Jordi Porta passarà a Muriel Casals el relleu de la presidència d' **Òmnium** , una entitat que ell ha dirigit durant vuit anys, però que, considerant la feina feta, sembla que n'hagin passat vint: l'ha rejuenida i l'ha encarada al segle XXI i a noves fites.

En aquesta entrevista ens parla sense pèls a la llengua de tot el procés, sobretot del paper d'Òmnium en el camí cap a l'autodeterminació.

— Vostè va viure el maig del 68 a París?

— L'octubre del 1967 vaig anar a Nanterre a estudiar i el maig del 68 em va enganxar de ple. Tota aquesta època, l'explico al llibre 'Anys de referència'. M'hi vaig quedar fins l'any 1970. Aleshores jo era un estudiant una mica granadet; ja tenia trenta-quatre anys. Fora de treballar, tot ho he fet tard. Vaig estudiar tard, vaig casar-me tard....

— Això també deu fer que se senti més jove?

— Sempre he estat amb gent més jove que no pas jo....

— I quan ja s'havia jubilat, un grup de joves el va venir a cercar per encapçalar una candidatura que canviés Òmnium

— Jo m'havia jubilat el juliol del 2001 i van venir els nois de l'ACP (Associació Catalana de Professionals) i em van demanar si volia encapçalar la seva candidatura.

— Òmnium era a punt d'enfonsar-se?

— Quan vaig decidir de presentar-me vaig anar a veure en Millàs per explicar-li-ho. Em va dir que no sabia ben bé on em ficaria, que era una entitat complicada i que, per exemple, el darrer any hi havia hagut unes 500 baixes per defunció. A més, em deia, que als joves no els interessaven les activitats de l'entitat. Els socis eren molt grans i no integraven gent jove. Abans de nosaltres hi va haver un intent d'un grup de joves de Convergència: l'Homs, en Madí, però en Millàs se'ls va treure de sobre. Hi ha una cosa que cal tenir en compte i és que moltes de les funcions que tenia Òmnium entre els 60 i els 80, com l'ensenyament del català o altres activitats, van passar a la Generalitat. Tal com van anar les coses, haurien pogut tancar.

— Però no han tancat pas!

— Vam pensar quin sentit podia tenir Òmnium el segle XXI, què hi justificava una entitat com aquesta. Vèiem clar que no podia tenir unes finalitats tan generalistes. Ens vam proposar tres fites: modernitzar les activitats emblemàtiques, veure com assumíem l'impacte de les noves immigracions i els canvis tecnològics. A partir d'aquí vam desenvolupar vint-i-un punts programàtics.

— I també van canviar de local!

— Aquí, hi va haver molta resistència. Allà et mories de fred, no era de propietat i ens volien apujar el lloguer. Ens vam decidir per cercar un pis de propietat. N'estem contents.

— Han arribat a 20.000 socis; tot i així, les baixes per defunció encara són les més nombroses?

— L'entitat s'ha rejuenit molt: si abans la mitjana d'edat era entre 60 i 80 anys, ara és entre 40 i 60 anys. De les baixes, el tant per cent més alt encara és per defunció, tot i així, és baix i després hi ha un nombre molt variat de causes. Sempre n'hi ha alguna per desacord. N'hi ha que ens diuen que en fem un gra massa i n'hi ha que troben que fem curt. Quan hi ha una baixa, sempre els escric i parlem.

— Mantenir l'equilibri és bàsic?

— Nosaltres som llengua, cultura i país. En els dos primers punts tot va endavant, tothom hi està d'acord. En canvi, en coses de país sempre és més difícil. A vegades hem tingut baixes, són situacions conflictives.

— Com per exemple la de l'estatut?

— Quan l'estatut s'havia d'aprovar per referèndum hi va haver campanya pel no i ens van demanar que prenguéssim posició. Nosaltres vam fer una consulta interna i vam fer públics els resultats que van ser força igualats. Creiem que no havíem de fer res

més. Ara, en canvi, hem anunciat una resposta popular per si hi ha una sentència del Tribunal Constitucional. Hi ha gent que diu que no val la pena per aquest estatut, però nosaltres no ho fem per defensar l'estatut, sinó perquè quan el poble ha votat en un referèndum ningú no pot tocar aquesta decisió.

— **Òmnium és independentista?**

— La meua posició és que Òmnium no es pot declarar independentista. En canvi, com a entitat que defensa els drets democràtics va a favor del dret d'autodeterminació i ho ha de dir públicament. Som partidaris que el poble decideixi què vol i s'ha de poder convocar un referèndum reconegut per les Nacions Unides. Òmnium ha d'arribar fins aquí; més enllà no és cosa seva. La nostra feina és crear consciència perquè, si un dia es convoca el referèndum, el guanyem. La feina que hem de fer és la d'una plataforma cívica que mira de trobar confluències en la definició del marc.

— **I de les consultes, què en pensa?**

— En López Tena ho va dir molt clar: 'Nosaltres no fem una consulta per la independència, la fem sobre la independència. Que els qui pensin que no vagin també a votar. Jo he defensat les consultes, però s'han de fer bé, perquè, si no, aquesta joguina es farà malbé. Fer-ho bé vol dir molts voluntaris, uns quants recursos econòmics i un grau d'organització bo. Amb els resultats del 28-F no podem dir que s'hagi desinflat, però de cara al 25 d'abril s'ha de fer bé. És com el tema de Barcelona; pel meu gust ha de ser l'última població.

— **I a les eleccions què passarà?**

— Això que ha passat en les consultes hauria de tenir una certa traducció en les eleccions del mes de novembre. Hauríem d'insistir tots plegats que una cosa és l'opció partidista d'un model de societat i l'altre és decidir de quin marc hem de partir per fer la societat que volem. Per fer això ens hem de posar d'acord. Nosaltres no guanyarem amb la violència perquè no és el nostre estil. Nosaltres només podem fer valdre els principis democràtics i això vol dir tenir una majoria social que digui 'volem això i, si no, que ens detinguin'. Què passaria si una majoria del parlament digués 'convoquem un referèndum per l'autodeterminació?'

— **Abans ens hauríem barallat...**

— Mira, jo els vaig dir als polítics, la nit de Santa Llúcia: que hauria passat si ens haguéssim mantingut fermes en la unitat i no haguéssim cedit després del 30 de setembre del 2005? Això que dic pot semblar ingenu, però per què vam malgastar aquella força brutal que ens donava tenir el 89% del Parlament? Jo em vaig entusiasmar perquè hi havia una opció majoritària que definia el marc. Hi insisteixo, la nostra feina és crear un marc cívic i unitari que propugni una majoria social que tingui l'autodeterminació com a objectiu.

— **Abans de plegar, ja l'han temptat perquè no descansi gaire?**

— Sé que m'embolicaré una altra vegada en alguna altra cosa. De moment m'han demanat que formi part del Patronat de la Fundació Enciclopèdia Catalana, això no representa gaire feina. De març a juny no em comprometré en res i la resta de l'any em dedicaré a pensar que vull fer l'any que ve.

— **Potser la tesi que té pendent?**

— Sempre l'he volgut fer. M'interessa molt el debat entre ideologia i ciència.

— **Una successió continuista també deu haver necessitat alguns equilibris?**

— Era important trobar una persona que ningú no pogués dir que era la cadena de transmissió d'un partit polític. Quan la Muriel va acceptar, vaig comunicar-ho a tots els partits polítics. L'equilibri també ha de ser la Junta. Tampoc no és fàcil trobar gent que ho faci 'gratia et amore'.

— **Què falta fer?**

— Hem de treballar més en l'ús de la llengua, en coses d'immigració, que és una de les qüestions més importants. Pensa que quan vam començar hi havia un 4% d'immigrants i ara són un 17%. És un pou sense fons, i s'hi ha de dedicar molt d'esforç. Aniria bé d'obrir-nos més a àmbits culturals, més enllà de la llengua i la música, la projecció internacional....

— **Què és allò que més li ha agradat?**

— Conèixer la gent del país, veure que hi ha gent jove amb ganes de fer moltes coses. Nosaltres som una generació sobre la qual encara pesa el franquisme, i veure gent que ha nascut en democràcia i té ganes de fer feina m'ha donat moltes satisfaccions.

— **Quin és l'aspecte més complex de l'entitat?**

— A Òmnium, n'hi ha tres, de complexitats, que formen part de la riquesa de l'entitat, encara que sigui difícil de gestionar-les. La primera, la complexitat ideològica interna, hi ha gent amb sensibilitats diferents. Segona, la complexitat intergeneracional, de veure les coses de maneres diferents. Tercera, la complexitat territorial. En aquesta última qüestió últimament hem avançant molt. Hem unificat la gestió econòmica per poder ser més eficients i hem fet la primera reunió de juntes territorials.

— **Hi ha vint-i-set seus...**

— Sí, ens vam reunir més de 150 socis i vam estar tot el dia junts discutint. Va ser molt important.

— **No l'espanta la complexitat?**

— No, la complexitat és la riquesa més gran de l'entitat.

19 març 2010

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)